

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Félszáz évre 8 korona — Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
Egyes szám ára 16 fillér.
Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.

Kiadótulajdonos: Glattstein Adolf.
Főmunkatárs:
KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA.
Szerkesztőség és kiadóhivatal Rákóczi-út 565.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
Intézendők.
Nyilttéri közlemények soronként 50 fillér.
Hirdetések egyezség szerint.

Nulladiessine-panama.

(V. L.) Egy nap sem mulhat el — panama nélkül. Bizony keserű lélekkel írjuk, hogy hazánkban a legkedvesebben látott csemege a — botrányhajhászat. Még mindég uszkálnak, kavarodnak a margitszigeti játékbank botrányai, holott az lett volna a botrány, ha ezt a játékbankot a magyar kormány engedélyezi. Mellesleg mondva egy fél esztendeje tud róla minden fővárosi lap, hiszen a kárvallott Forgalmi Bank valamennyi lapnak feladott a Margitszigetről hirdetést, és ezért olyan pauszálét fizetett, a melyet nem fizetnek, ha hallgatólagosan, vagy nyíltan nem állapodtak volna meg a lapokkal, hogy a játékbank — nenyulj-hozzám.

És szinte látszik is némely sajtó orgánumon, hogy titokban a — játékbankért eped. Voltaképpen azért a nagy felzudulás, hogy a mostani kormány mért nem vállalt eljött a múlt kormány sikujáért, és mért dob ki az ablakon másfélmillió koronát, hamár a múlt kormány elfogadta. Persze ez nem iródik meg, hanem az erkölcsi vesszőt suhogtatja a kis bűnös, hogy ime, egy újabb só-panama. A kényelmetlenség pedig csak az, hogy politikai támadásra ez a dolog nem alkalmas. A ki a másfél milliót elfogadta, az már nem kormányelnök. Aki most kormányelnök, az habozás nélkül kijelentette, hogy

lelke idegen még a gondolatától is annak, hogy a főváros területén ilyen kifosztó szerencsejáték végbe mehessen. És hogy ő erre még előleges engedélyt is adjon. A kis Forgalmi Bank valóban nagyon vakmerően is csinálta, hiszen egy-két esztendőre elég lett volna egy hallgatólagos türeke is a dolognak. De nem! Ő egyenesen kormányengedelemmel operált, hogy majd a játékozás véres botrányai és kifosztásai mégis a bezárásra vezetnek — elmaradt hasznáért pörölhesse az államot. Most is pörli, de hogy micsoda sikerrel, az a jövő titka. Vagy talán meg is gondolja magát, és leülnek a botrány piszkos hullámai. Bár így lenne.

Igaz, hogy semmi botrány sem tart örökké, de mégis mennyire szomorú, hogy Magyarországról mindég csak botrányok alapján értesül a világ. A külföldön mennyi hitelünk lehet, ha minden piszkos dolgunkat így rakoncátlan szabatsággal tárgyalunk. És folytonosan szipoló gazembereket szimatolunk, a kik milliós kijárásokat cselekedtek, aztán Forgalmi Bank részvényekbe fektették vagyonkájukat, mely most persze — perdü.

Hazafias magyar szívvel fájdalmasan nézzék valahányszor a vizálykodás ekkor botránykelevényét fakasztja fel a közéletnek. A mi álláspontunk az, hogy országos csapás lett volna a Margitszigeti játékbank engedélyezése. És még nagyobb diskreditálása ha-

zánkban a külföld előtt, mint ahogy diskreditálva vagyunk máris. De elvégre a Margitszigeti játékbank más szemüvegen is vitatható. Hiszen már a kiegyezés idejében rávetette a szemét egy külföldi pénzcsoport és ajánlatot tett az akkori kormánynak a Margitszigeti játékbank felállítására. A kiegyezés óta, valahányszor felmerült az idegen forgalom emelésének kérése, mindannyiszor beszélték a Margitszigeti játékbankról. A dolog tehát vitatható ebből a szempontból is. Szóval beszélhetünk róla: de lángpallossal álljunk valahányszor a cruppierek-hada a láthatáron mutatkozik.

Nagy naivság lenne különben cikkünket avval a felhívással végezni, hogy elég volt a panamából, ne ennek felkötésében találjuk gyönyörűségünket. Mert a panama az az óhajtott csemege, a mi kedvez a hírlapok számonként való eladásának, és elvégre nagyon sok kiadói konyhán ez a döntő szempont. A Hamipipókék mi vagyunk, a vidéki lapok, akik még régi tradícióként a közélet tisztességét hirdeljük, érte sikra szállunk, és semmi örömlenket nem találjuk abban, ha közéletünk nyakig gázol só és játékbank botrányokban.

Csak már más isteneknek áldoznának azok is, akik most panamát szimatolva, országunk hírnevének annyit ártnak!

◉ ◉ TÁRCZA ◉ ◉

Orgonavirág . . .

Irtá: Ifj. Száder Gyula.

Az ember jórészt maga sem tudja, hogy ébrednek váratlanul emlékei, de ha már egyszer előjöttek, kedvesen fogadjuk, dédelgetjük, becézgetjük.

Eszembe jött egy kedves este. Aina este, amikor Tihanyi jubilált. Pardon, hiszen még nem mondtam, hogy ki az a Tihanyi . . . Ma már odalent pihen. A napokban olvastam kedves vármegyéjének egyedül álló hetilapjában a gyászhirot . . . Tihanyi Albert „komédiás” volt. Engedjék meg, hogy nem találtam külön kifejezést reá, de hű akartam maradni emlékéhez, már csupán a kegyelet jeléül is — idéztem a saját szavát. Ő mondotta így, én csak utánoztam. — A felsőmagyarországi szintársulatoknál bolyongott legelőbbet. Szerette a felvidéket, mert ott született. És ahol már egy izben megfordult, oda tárt karokkal várta vissza közönsége. Fenséges komikuma csábitott. — Sokáig kitarított a deszkákon. Az ország legőregebb vándorszínészei közé tartozott. Alig pár éve,

hogy élvezte a „megérdemelt” koldusfilléret, már is megunta. Ellaggodt, kipróbált szíve megunt már dobogni . . . Mókája elaludt örökre . . .

Ismétlén, Tihanyi jubilált. Ötvenedik esztendeje volt annak, amikor a heves vérű szücslegény egy szép májusi reggelre megugrott apjától, az öreg Timár Andrástól egy akkoriban falujokban tengődő komédiás-trupp társaságában; nevezetesen két férfi s három nővel, kik felbuztatták szép, csillogó jövővel, dicsőséggel, babérkoszorúkkal, s mindezért feladta az otthoni tündérkirályságot s elszegődött közibük . . . De a sok gyöngyigéretén kívül más is csalogatta: Két szép szem, egy sötét szempár . . .

Elárultam, hogy három nő s két férfi egészítette ki a művész-társaságot. A két színésznő — köztük egyik a direktor — ugyanis meglelhette — aminthogy meg is lelte — három közt a párját, ki-ki a magáét, csupán a harmadik nőcske, a kis Ancsi nem jutott senkinek. Egyedül volt, szomorúkodott, kedvetlenül játszott . . . Nem volt meglegedve sorsával. Valami biányzott . . . Ekkor vette el Timár Albert esztét ama szempár, mely nem volt más, mint Ancsi bogár szeme . . . A kis színészlány boldog lett, vele az egész

kompania, de legeslegjobban a hirteleniben Tihanyi nevet felvevő Timár Albert. Boldog volt és punctum.

. . . Ama emlékezetes estén tíz esztendeje sincsen, a kivénült „vig fiu-”nak fejébe szoritottuk a babérkoszorút s utána bőségesen öblögettük torkunk jófajta hegyinedüvel, már csak azért is, hogy mentől kevesebb idő jusson toasztolásra s inkább Bachus-istennek szolgáljunk jámborul: végtére megeredt Tihanyi bátyánk beszédének fonala s mesélt nekünk.

— Akár hallgatjátok, akár nem — kezdé — almondok valamit. Annyit már tudtok, hol kezdődött komédiás-életem s hol éledt az egyszerű szücslegéd szívében az első szerelem. Hogy utána mi történt, mindent elbeszéltem, csak egyet nem. Ezt az egyet mindig takargattam, soh' sem árultam el. Ha kérdeztetek, nem szóltam igazat nektek.

. . . Régen volt . . . Nagyon régen . . . A szívem megtelik szomorúsággal, a lelkem zokog, ha visszagondolok: mi mindent éltem át ötven év alatt. Szomorúság, nélkülözés . . . s boldogtalanság, — igen: boldogtalanság a dicsőségek között . . .

Nem tudom mi indított rá. Nem tudom, mi oldotta fel ennyire nyelvemet . . . Talán

Eladó szőlőoltványok az állami telepeken.

Az állami szőlőtelepeken termelt szőlővesszők és szőlőoltványok kizárólag hazai szőlőbirtokosoknak következő árákon és feltételek mellett adatnak el: Eladási árak: amerikai fajtájú sima szőlővesszők ezre 8 koronától 32 koronaig. Európai fajtájú borkorom sima szőlővesszők ezre 5 koronától, minősége szerint 20 koronaig. Ugyancsak európai fajtájú csemegeszőlővesszők (sima) ezre 8 koronától 32 koronaig. Szőlőoltványok és pedig: gyökeres fás szőlőoltvány ezre 240 korona, sima zöld szőlőoltvány ezre 120 korona. A szőlővesszők és oltványok csomagolási és a feladó vasuti állomásig való szállítási költsége az árba belefoglaltatik. A vasuti vitelbér a vevő terhe. Árkedvezményben szegény sorsu kisgazdák, egyházak, lelkészek, és tanítók részesülnek. De olyanok, akiknek szőlőjét filoxera pusztította el. Vételi ajánlatokat legkésőbb november végeig ahhoz a vincellériskolai igazgatóságához, vagy horászati felügyelőhöz kell benyújtani, a kinek területen a folyamodó szőlője van. Szőlővesszőket csak hegyi, illetőleg homoki szőlővidékekre adnak. Kötött talajokra sem vesszőket, sem oltványokat nem ad az állam. Vételajánlatot ki-ki csak a saját neve alatt tehet. Egy ajánlattevőnek, habár többfajtaból és esetleg több telepről kíváná is — 20 ezer darab sima, vagy 10 ezer darab gyökeres szőlővesszőnél, vagy 8 ezer darab szőlőoltványnál többet nem adnak ki. Kivételnek rendkívüli méltánylást érdemlő esetekben külön engedelemmel van helye.

● ● H I R E K ● ●

Benczur Gyula díszdoktorsága. A király a vallás- és közoktatásügyi miniszter előterjesztésére *Benczur Gyula* festőművészt, a főrendiház tagját ötvenéves művészi jubileuma

alkalmából a kolozsvári tudományegyetem tiszteletbeli bölcsészeti doktorává nevezte ki, illetve megengedte, hogy az egyetemi tanács a művésznek a tiszteletbeli doktori oklevelet kiszolgáltassa.

Tanítóválasztás. A helybeli róm. kath. fiú-iskolában a *Varga Géza* tanító lemondása folytán megüresedett tanítói állás folyó hó 15-én töltetett be, *Zuhovits Ferenc* helybeli utbiztos kedves leányával: *Zuhovits Margit* okl. tanítónővel.

Megszületett!? — Végre-valahára hozzáfogtak a vasuti állomáshoz vezető gyalogjáró építéséhez. Kitűnő apshalt járda lesz ez, s előreláthatólag még ez év ősz folyamán mehetünk rajta sár nélkül — mint bent . . . a városban.

Katonai céllövészeti tanfolyam. — F. hó 19-én vette kezdetét a katonai céllövészeti tanfolyam, a melyre a „Szécsényi Iparos- és Kereskedő Ifjúság” tagjai jelentkeztek igen nagy számban. A tanfolyam vezetője *Mamó* m. kir. honvédszázados, igen szép beszédben méltatta a tanfolyam célját, a mely után azt megnyitottnak jelentette ki. Egyben úgy a kör elnökségének, mint a tisztviselőknek köszönetet mondott azon fáradozásukért amelylyel a tanfolyam létrejötté érdekében kifejtettek. A tanfolyam hallgatói ez uton is figyelmeztetnek, hogy minden vasárnap d. u. 3 órakor a kör helyiségeben pontosan megjelenni sziveskedjenek.

Garazdalkodó varsányiak. Folyó hó 20-án este 6 órakor a szécsényi vasútállomástól hajtottak hazafelé *Domann Fülöp* varsányi földberlő igásszekerei. Utközben egy csapat varsányi emberekkel találkozván akik — hogy ne keljen gyalogolniok — felugrártak hát a terhes kocsikra. Történetesen a kocsis végén egyfogatu hintáján jött *Domann Fülöp* földberlő is, aki tiltakozott a kocsira való felszállás miatt. Erre az idegen emberek mindenféle gorombaságokkal és sértő szavakkal illették, mire *Domann Fülöp* magából kikelve,

harsány hangon kérdőre vonta a gorombások embereket, hogy: tulajdonképen kit illet ezen sértő, gorombaság? Az ingyen utasok erre megszeppentek és leszálltak a kocsikról, azonban egy markona arcu legény szembeszállt *Domannal*, akit úgy melibe lökött, hogy az utszéli árokba esett és balkarja kificamodott. A garázda legények ellen feljelentés folytán az eljárás folyamatban van.

Harmas esküvő. Mint ritkasámbanemő lakodalni hirt hozzuk, hogy: *Czobor Pál* helybeli derék földmives gazdának folyó hó 25-én egyszerre három felnőtt gyermeke tart lakzit. Aránylag elég boldog frigyét kötnek, s mint ez jó palócokhoz illik, szerelemből házasodnak.

Gőzeke baleset. *Dr. Gross Jenő*, helybeli nagybirtokos tulajdonát kepező két hatalmas gőzeke lokomotívját baleset érte: ugyanis az — ugyanígy vezetett — alsó-mezőre volt kirendelve számásra, ahova a megyei útról egy keskeny, magastöltésű dűlőuton akarták szállítani a szántandó földre, azonban a nagysúlyú gép alatt a nedves föld megcsuszamlott és a mozdony baloldalára dőlve egy méter mélyen a vizes árokba furta magát — ahonnan kimozdítása napokat vesz igénybe. Hasonlóképp járt a párja is, mely egy fél kilométernyi távolságban a nedves tarló földön erősen alakadt, melynek kizabadítása szintén nagy nehézségekkel jár. —

Új rend a postán. F. évi október 1-től Magyarország, Ausztria és Németország területére küldött pénzesleveleket ezer koronáig, illetve nyolcszáz márkáig terhelten utánvétellel is lehet feladni. Az új rend 10 fillérral drágítja meg a portót. Más országokra nézve a régebbi szabályok maradnak érvényben.

Csak egy szal virágot! Minél nehezebb gondokkal teli napjaink vannak nekünk, annál erősebb szívvel gondoljunk azokra, a kik köztünk halálos kórral járkalva, a biztos halálnak néznek elébe, ha rajtuk irgalmas szívek nem segítenek. A szegénysorsu tüdőbetegokről beszélünk, akiknek gyászos csapatából eddig 4000 embert ápolt és gondozott ingyen a *József Királyi Herczeg Szanatorium*

a borotok? Talán a kerek ötven esztendő tudatta? Ezzel nem vagyok egészen tisztába . . . De mindegy . . .

. . . Ne várjatok ma tölem vigat, — előrd megmondom, ma szomorú leszek.

Higyjétek, a szívem fáj, ha reagondolok . . .

Az a boldogság, mit epekedve vártam jelentkezett ugyan, de csakhamar letűnt. Lehet, hogy nem voltam méltó rá, de ez legkevésbé sem vigasztalt meg . . .

Egy fél éve éltem az ugynevezett boldogságban *Ancsival*, amikor bővült a társulatunk egy hősszerelmessel. Szóke fiú volt, úgy vélem egyidőben, alig husz esztendő. A homlokán tarkított egy feltűnő anyajegy: egy orgonavirág. De ez nem csufította. Illett neki . . . Nevét nem mondom. Egyébként ma már kegydíját élvezzi. Hamarabb letört mint én . . .

Ancsi csak nézte, soká nézte, mikor bemutatattam neki új erőnkét, elpirult utána és nem fecsegett sokat. Szégyenkezik — gondoltam — noha színésznőnél, s hozzá kollégával szemben nem erény . . .

Később jobban összebarátkoztak. *Benső* barátom lett a hősszerelmes s így gyakorolta vendégünk.

Emlékszem: az elvirulás-t adatta velünk *direktor* — barátom s úgy tapasztaltam, hogy *Ancsikám* kitűnő partnerára lett új emberünk-

ben. Az egyik érzékeny jelenetnél, amikor a nő és kedvese összeborul, láttam: *Ancsikám* igazán zokog. A könnye hullott. És jelenése után felajultan támolygott a kuliszák mögé . . . Mi volt ez? Nem más, mint a nőies szerelem megnyilvánulása, palástolhatlan kitörése . . .

És úgy éreztem, e napon tűnt le a boldogságom . . .

Már ekkor tudtam, hogy az én minden-ségem szíve többé nem az enyém . . .

A kollégáink — a kedvesek — sutogásba fogtak s vihogták együgyűségemet. Mert nekik együgyű voltam. Az.

Áltattam a helyzetem, de azt egy szóval sem árultam el *Ancsinak*. Minek? Megijeszteni? Napirendre csetepatékat rendezni? Siettessem feldulni boldogságomat? Hozzam helyébe a bekevlenséget? Hat nem volt jobb az így? Amikor úgy sem menthettem volna semmit sem . . . Hiszen észlelhettem már a nagy változás . . . Nem láttam rám vetni izzó tekintetét, nem ölelt át, mint máskor — boldog odaadással s ha csókját kértem, az hideg volt . . . hideg, hogy megdermedtem tőle . . . És én nem kértem okát soha. Szenvedtem s mégis vignak kellett lennem; a lelkem sirt s én pokoli táncom jártam a színpadon. S titokban kutattam más szerződés után. Megmenteni akartam, amit még lehetett volna talán; ha *Ancsi* szívét nem is,

de legalább a feleségemet . . . Titkon tett minden lépésem eredménytelen maradt. Egyhelyt kettőt — éppen akkor — nem tudtak szerződöttni. Már ekkor nem bántam semmit. Legyen úgy, ahogy van; jöjjön, aminek jönnie kell . . . Nem örködtem, nem pástorkodtam hitvesem hűségére; tegyen úgy, mint legjobban gondolja és szabadjára hagytam . . . Amikor már én úgy sem segíthettem . . . Csodának kellene történnie, — gondoltam — hogy javamra dőljön e pokoli játszma . . . És a csoda késett, egyre késett . . . Nem sokára már azt is tudtam, hogy *Ancsim* végleg el fogom veszíteni . . .

Látjátok, volt a koinikusban egy kicsi a drámaiból is . . . Volt . . .

Végére eljött, aminek amugy is jönnie kellett: egy kicsi fiú . . .

Megcsókoltam az anyát, utána gyermekét. Nem tehetek róla, nem tudom megállani, felkacagtam. Kicsi homlokán ott az orgonavirág.

Ancsi felsikoltott, én odanéztem. A szívem fáj. Sírni tudtam volna. És nem tettem. Erősnek kellett lennem s elfordultam tőle.

Hang nélkül mentem ki a szobából. Utam a gyermek apjához vezetett.

Feltett szándékomból volt felbontani a szent esküvel kötött színészfrigyét, . . . *Ancsival* szakítani.

Egyesület. Egy a jóra való egyesület minden esztendőben azzal a felhívással lép a közönség elé, hogy szereteteinknek szánt koszorúból egy szál virágot adjanak az életükért esengő tüdőbetegeknek. Egy szál virág ára nem sok. De ha milliók adják, akkor már nagy összeg, akkor már ezekkel népesebb lesz a haza, akiket a halálos kortól megmenthetünk. Kevesebb a könny, kevesebb a gyász. Azért mindenkire, akihez a Sanatorium Egyesület kérő szava eljut és ahhoz is, akikhez el nem jut, — azzal a kéréssel vagyunk, kegyeskedjenek irgalmas szívük adományait eljuttatni az Egyesületnek, (Budapest, Sütő utca 6.) Haláltaink tudni fogják arról, ha egy szál virággal kevesebbet kötnek koszorúikba, s azt az egy szál virágot fölajánljuk a tüdőbetegek megmentésére.

CSARNOK.

Hosszuéletű emberek.

Irta: Lengyel Bálint.

N. Rozványon, Zemplémmegyében 1828. februárban temették el Kiss Mátyás nevű odaváló lakost, aki 115 esztendő volt. Feleségével 75 esztendeig élt együtt, kit mint 18 esztendő leányt vett nőül. Az asszony 1830-ban halt meg 93 esztendő korában. Mindketten egész életükben egészségesek voltak. A férj báró Revickynének volt a kertésze.

Szegeden 117 esztendő asszony halt meg a múlt század végén, kit a fia Popin generális, nagy tisztességgel temettetett el.

Mózes életidejét is megérték hazánkban többen, még pedig, jellemzően jobbra nők. Ugyanis Erdélyben, Nagy-Almásan egy görög nem egyesült vallású asszony hunyt el 120 esztendő korában 1828. tájban. A boldogultnak élete utolsó 3 évében szüntelen ágyban kellett feküdnie és annyira elgyengült a hosszú élet sulya alatt, hogy vége felé

Hösszerelmes kollégámnak mindent feltártam. Iszonyu szívfájdalmak között ajánlottam fel a hitvesemet. Valóságos színész legmával fogadta. Egy szó nélkül beleegyezett mindenbe. Ugy látszik régen várta ezt a percet, jó eleve elkészülhetett rá, — hiszen még meg sem lepődött . . .

. . . Magamnak kerítettem szerződést egyhamar. Odahagytam őket. Eljének boldogan — váltam el tőlük — s eltemettem legelső szerelmem, minden boldogságomat . . .

. . . Nem kutattam soha sem utánuk, a hírek mégis csak jöttek. Többek közt: utódom boldogsága sem tarthatott soká . . . A kis „orgonavirág”-ot a torokgyík vitte el, míg második gyermeke előre küldte az anyát, s pár nap múlva ő is utána ment . . . Talán jobb is, hogy így történt . . . Azt hiszem, jobb . . . Ez a változat egy kicsit megnyugtató . . . Megnyugodtam . . .

. . . Aludj, pihenj nyugodtan Ancsikám és váj reám . . . Nem soká én is megyek . . . Hiszen már nekem is jóéjt integetnek, pilláirma nehezül az álom; nem várok sokáig, nyugvóra megyek . . . És majd tálankozunk . . . És mindent, mindent meg fogok bocsájtani . . .

Többet nem szólt, mert hangját elfojtotta a zokogás.

csak etetéssel tartották benne az életet. Ugyancsak Erdélyben — írja egy akkori lap — Hunyadvármegye kikinda járásában. Szent György-Vályán az 1828. év vége felé korosság-gyengülésben 120 esztendő korában meghalálozott Floreszka Aniska.

Zemplénben 1782. Boldogasszony havának 27-ik napján halt meg egy asszony, akitől elmondhatni, hogy nem betegség, hanem erejének természet szerint való fogyatkozása okozta élete végét. 120 esztendő ért: pár nappal halála előtt még maga járt azon házhoz, ahonnan élőködött. Szeme világa sohasem homályosodott el. Terdi Anna volt a neve. Élt még az 1808-ik esztendőben Bácsmegye Martonyos falujában, életének teljes erejében, egy tisztos matrona, Orbán József 80 esztendő polgár, 120 éves édes anyja, aki midőn 90 éves korában másodszer akart férjhez menni s a pap vonakodott új férjével megesketni, egyenesen szemébe mondta a lelkésznek, hogy akár megesketi, akár nem, ő mégis férjhez megy, mivel arra magát igenis alkalmasnak érezi.

Bereg megyében Kismartinka nevű faluban 1818. esztendőben halt meg Szinevits Gergely paraszt, aki 120 esztendeig élt és felesége is 88 esztendő korában 1805-ben hunyt el. Ezen ritka házaspárnak 8 fiuk és 5 leányuk volt. Szinevitsnek pórtársai, akik őt ismerték, mind azt bizonyítják, hogy igen mértékletes, szelid és hékességes ember volt, annyira, hogy minden felhevüléstől tartózkodott. Mértékletes életének példájául emlegetik, hogy soha részegnek nem látták, még lakodalmon sem, ami hihető, hogy a ruthéneknél közönséges. Csakugyan, a mértékletességnek következése rajta szembetűnő volt, mert nem tudták, hogy valaha betegeskedett volna. Halálát az elerőtlenedés okozta.

Még nagyobb korról tanuskodnak a következő példák, melyek a száz évet már jóval túlszárnyalják.

Rockenstein Lőrinc földmivelő Pestvármegyében Császártöltés nevű helyiségben az 1825. esztendő augusztus 31-én halt meg életének 123-ik esztendejében. Két felesége volt: az elsővel 40 esztendeig élt, a másodikkal pedig egész 53 esztendeig, aki előtte másfél hónappal halt meg. Mikor először megházasodott, 30 esztendő volt. Ezen tiszteletre méltó öreg egész életében sohasem betegeskedett; többet evett mint egy egészséges fiatal ember hallása, látása legjobb volt; egyenesen járt, és oly ereje volt, hogy kevéssel halála előtt a szőlőben pipázva a legnagyobb szorgalommal dolgozott. Guta ütés által csendesen múlt ki a világból.

1828. december 23-án két napi betegeskedés után, életének 124-ik évében halt meg Nógrádmegyében, Ebecken, Handze Pál, ki 11 esztendő korától fogva jutászkodott. Halála napjáig friss egészsége volt, emlékezete teljes épségben megmaradt és ami különös, még ősz haja sem volt.

Bars vármegyében, melyet a régi magyarok kies fekvése és termékeny földje miatt, továbbá mert itt minden időben igen hosszú életű emberek találkoztak, Kis bethemnek is hívták, Kisalló nevű faluban 1755-ben élt még egy ember, aki 1630-ban született és így már akkor 125 esztendő volt. Az ember neve Barka (Berthold.)

A rendkívüli hosszú életnek azonban kétségkívül legnevezetesebb példái hazánkban Rovin (Róbi) János és Zárt Péter.

Robin János és az ő felesége, Sára a

Temesvári bánátban, Szadalon születtek és laktak. 1781-ben még életben voltak, amikor is a férfi 172, felesége pedig 164 éves volt és 147 esztendő óta éltek együtt oly szerencsével, hogy még unokáinknak is nagy korban láthatták az unokáit. Két fiuk és két lányuk a nevezett évben még szintén élt s a fiuk közül a legifjabb ekkor 116 éves volt, akinek két unokája közül az egyik 27, a másik pedig 35-ik életévében volt.

Azonban még nagyobb kort ért el Zárt Péter aki 1724-ben N.-Kövérés falujában halt meg 125 éves korában. 1539-ben született, görög keleti vallású volt; még kevéssel járkálni és alamizsvát kéregetni. Szemei kissé vörösek voltak de valamit még látott velők. Haja és szakállja a penészhez hasonlított, de volt még néhány foga; akkor még élő fia 95 éves volt.

Szerkesztésért a Kiadó felelős.

A főváros összes napi- és heti-lapjaira előfizetéseket elfogad: Glattstein Adolf
könyv- és papirkereskedő Szécsényben.

Értesítés.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség b. tudomására hozni, hogy Szécsényben

a Barok-féle éttermet és kávéházat átvettem és megnyitottam.

Jó magyar-konyháról, kitűnő italokról és figyelmes kiszolgálásról minden időben gondoskodva van. — A n. é. közönség becses pártfogását kérve, vagyok

kiváló tisztelettel

Laczuska Titusz.

Mindennemű iskolai felszerelések u. m.: tuskák, író- és rajzeszközök iskolai könyvek Ironok, Irták- és rajzfüzetek nagyválasztékban kaphatók:

Glattstein Adolf
könyv- és papirkereskedésében
SZÉCSÉNY.

Ugyanitt feltűnő ujdonság: képes levelező-lapokban.

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. közönségnek,
 elsőrendű darabos, kocka vagy diónagyságú porosz kőszemet mm. 3 k 35 f.
 „ légszeszgyári diónagyságú pirszenet (cooks) mm. 5 k 25 f.
 legalább is egy kocsirakomány vételénél házhoz szállítva ajánlani.

Teljes tisztelettel

TEPPER ADOLF.

A félszázad óta fennálló

UJLAKI TÉGLA és MÉSZEGETŐ

RESZVENYTARSULAT

legkitűnőbb minőségű

ASBESTPALÁJA

minden hasonló anyagot túlszarnyal

tűzálló, fagyálló, tetszetős és olcsó.

Anyagot szállítunk, fedést vállalunk.

➡ Kérjen árajánlatot. ➡

Képviseelő: PRÁGAI ERNŐ fakereskedő, Szécsény.

21—25

Legjobb anyag — legjobb munka — legmesszebbmenő jótállás.

Izléses munkáért többszörösen kitüntetve.

ULIP ISTVAN

elővirág terme

LOSONCZ,

RAKÓCZI-UT.

TELEFON 123.

Megrendelések: elővirágokban
 Glattstien Adolfnál, Szécsényben
 24 órán belül szállíttatnak.

Huszár Mihály

nógrádmegye legnagyobb
 ruhafestő, vegytisztító- és gőzmosó intézete

LOSONCZ, Kossuth Lajos-útca 10.

Vidéki megbízások pontosan eszközöltetnek.

Gyász esetben ruhák 48 óra alatt
 festetnek feketére.

Elsőrendű munka, gyors- és pontos kiszolgálás

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv, írószerszám- és papírkereskedése.

M. kir. dohány- és szivar-árudája.

a „Szécsényi Hírlap” kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRÁDMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 565.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó árakon.

Vidéki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítetnek.

Állandó raktár: mindenféle papirosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali
 nyomatványokból.